

herved navnlig til det System, vi hidtil have haft med Dommerfuldmægtige. Det er ganske sandt, at dette System, som det nu er, har sin Fordel, nemlig den, at det giver en udmærket Indøvelse i det praktiske Liv. Men det har paa den anden Side ogsaa sine store Mangler derved, at det henlægger Funktioner, som rettelig bør være adskilte, til enten de samme Personer eller dog Personer, der handle under samme Ansvar, nemlig under Dommerens Ansvar. Ogsaa paa dette Punkt indeholder Lovforslaget et ubetinget Fremskridt, og navnlig indeholder det et stort Fremskridt, saaledes som det nu er formet af Folketinget. — I det hele taget forekommer det mig, at flere af de Forandringer, som det andet Ting har gjort i Forslaget, ubetinget ere Forbedringer af det Forslag, som Kommissionen har afgivet. Det gælder ikke om dem alle, der er vel Punkter, hvor jeg ikke deler de Anskuelse, for hvilke Folketingets Forslag er Udtryk. Det gælder f. Eks. med Hensyn til Retsorganisationen, for saa vidt angaar Henlæggelsen af Vestre Landsret til Viborg. Jeg er ubetinget af den Mening, at det vilde være rigtigst at lægge Landsretten i Aarhus og ikke i Viborg, og jeg tror, at vore Forfædre have vist sig klogere, end vi ville vise os paa det Punkt, naar de henlagde Landstinget, den gamle Landsret, til Jyllands daværende Hovedstad, der var Viborg, og at vi gjorde klogt i at følge dem i dette Stykke ved at henlægge Landsretten til Aarhus, hvor der vil være meget bedre Forhold at virke under baade for Retten, for Sagførerne og ogsaa for Parterne. Jeg skal imidlertid ikke dvæle videre derved, det er meget vidtløftig omhandlet i det andet Ting, og det er et Forslag, som ikke for mig er af afgørende Betydning, og som jeg heller ikke tror det er rigtigst at lægge nogen væsentlig Vægt paa.

Der er andre Punkter, paa hvilke jeg ikke nærer en aldeles bestemt Overbevisning om, at Folketinget har truffet det rette. Det gælder saaledes Indførelse af Kommunedommere. Jeg tror egentlig ikke, at denne paatænkte Institution vil faa nogen meget stor Betydning. De Dommere, her er Tale om, ere egentlig ikke Dommere, det er i Virkeligheden en Slags Raadgivere for Parterne, hvis Raad disse kunne følge, hvis de have Lyst dertil, og i øvrigt ere de hverken nødte til at henvende sig til dem eller lade det bero ved deres Bestemmelser. Heller ikke det synes jeg imidlertid er noget afgørende Punkt.

Det er muligt, at de paa enkelte Steder kunne virke gavnligt, men jeg tror ikke, denne Institution vil faa nogen større Betydning.

Der er imidlertid andre Punkter, hvor jeg er overbevist om, at de Forandringer, Folketinget har gjort i Kommissionens Forslag, ere ubetinget Forbedringer. Det gælder for det første i Straffeprocessen med Hensyn til Garantierne for den sigtede; der er givet ham betydelig større Garantier baade med Hensyn til Sikringen mod Misbrug af Varetægtsfængsel og med Hensyn til hans Forsvar. Særlig paa det sidste Punkt indeholder Forslaget, som det er vedtaget af Folketinget, ubetinget Forbedringer. Der er imidlertid ikke af de Talere, som havde Ordet i Gaar, paa nogen Maade rejst nogen Indvending mod de Bestemmelser, Folketingets Forslag indeholder paa det Punkt, saa jeg antager, der ikke vil fremkomme væsentlige Indvendinger derimod. Jeg tror, man kan slaa fast, at der vil være Enighed om, at Folketinget ikke er gaaet for vidt ved de Garantier, der ere indførte for den sigtede.

Det andet Punkt, jeg vil tillade mig at dvæle lidt ved, er Gennemførelsen af Anklageprincippet under Forundersøgelsen. Det var et Punkt, som det ærede 2det kongevalgte Medlem (Goos) dvælede ved i Gaar, og ved hvilket han nærede stærke Betæneligheder. Allerede i Kommissionen har der været stærk Dissens om, hvilken Vej man her skulde gaa, idet Kommissionens Flertal holdt paa, at det burde være Dommeren, der var den ledende under Forundersøgelsen, hvorimod Mindretallet har holdt paa det Forslag, som vi nu have liggende for os, og som Folketinget har vedtaget, nemlig at den ledende Kraft under Forundersøgelsen maatte være Anklagemyndigheden. Som det ærede 2det kongevalgte Medlem udtalte i Gaar, er det et Spørgsmaal af stor Vigtighed for hele Straffeprocessen. Det ærede Medlem havde stor Betænelighed ved det Forslag, her foreligger, at tildele Anklagemyndigheden den ledende Rolle under Forundersøgelsen, og det kan jo ikke nægtes, at denne Betænelighed har en stærk Støtte deri, at der ikke findes nogen Lovgivning paa Fastlandet, der er gaaet den Vej. De Indvendinger, som ere fremsatte af Flertallet i Kommissionen mod at lade Anklagemyndigheden lede Forundersøgelsen, ere sikkert ogsaa af Betydning, men ikke desto mindre tror jeg, at det vil være rigtigst her at gaa den Vej, som Mindretallet i Kommissionen har anvist, og som Folketinget